கற்போர் கையில் கல்வி
Thursday, 06 June 2013 08:02

கற்போர் கையில் கல்வி

ஏபீஎம் இத்ரீஸ்

இன்று கற்போர் கையில் கல்வி இல்லை. ஒரு மாணவனுக்குப் பாடத்தைத் தெரிவு செய்யும் சுதந்திரம் இல்லை.

நேரசூசியைத் தெரிவு செய்யும் சுதந்திரம் இல்லை.

ஆசிரியரைத் தெரிவு செய்யும் சுதந்திரமில்லை. சீருடையைத் தெரிவு செய்யும் சுதந்திர மில்லை.

பாடசாலையைத் தெரிவு செய்வதற்கான சுதந்திரமில்லை.

மாணவ சங்கங்களை அமைப்பதற்கோ உரிமைகளைக் கேட்டுப் பெறுவதற்கோ அவனுக்குச் சுதந்திரமில்லை.

குறைந்தது காலைக்கடன்களை முடிப்பதற்கான சுதந்திரமில்லை.

1 / 14

கற்போர் கையில் கல்வி
Thursday, 06 June 2013 08:02

தனது சொந்தக் கருத்தை பரிட்சையில் வெளிப்படுத்துவதற்கும் சுதந்திரமில்லை.

இப்படிக் கல்வித்துறை அதிகாரக் கட்டமைப்பை கொண்டிருக்கும் போது நல்ல சிந்தனையாளர்களை உருவாக்குவது எப்படி?

ஒரு மாணவன் உணர்ந்து கேள்வி கேட்பதற்கான சந்தர்ப்பத்தை வசதியாகத் தவிர்த்து வருகிறோம். பள்ளிக் கூடங்களில் அதிகமும் சொல்லப்படுவது எழும்பு, கையைக் கட்டு, பொத்து வாயை என்ற குரலைத்தான் கேட்க முடிகிறது. அல்லது பயிற்சிக் கொப்பியை முகத்தில் வீசியடித்தல், வகுப்புக்கு வெளியே நிற்கச் சொல்லுதல், பெண்பிள்ளைகளுக்கு மத்தியில் ஆண்பிள்ளைகளைக் கேலிசெய்தல், ஆசிரியர் ஓய்வறையில் ஒரு மாணவன் தனியாக அகப்படும் போது கிண்டலடிப்பது நமது மாணவ சமூகத்தை உளவியல் ரிதியாகக் கடுமையாகப் பாதித்து வருகின்றன.

இரா. நடராசன் கூறுவது போல 'பள்ளிக் கூடங்கள் பலிகூடங்களாகிவிட்டன. எல்லாம் முன்தயாரிக்கப்பட்டவை. ரெடிமேட் கேள்விகள். நோட்சுகளில் அவற்றுக்கு ரெடிமேட் பதில்கள். வகுப்பறையில் ஆசிரியர்கள் ஓய்வெடுக்கிறார்கள். முக்கிய கேள்விகளுக்கான விடைகளை மட்டும் மனப்பாடம் செய்யும் இயந்திரமாய் மாணவர்கள் உருமாற்றம் அடைந்துவிட்டனர்.

எல்லா மாணவர்களுக்கும் சுட்டெண்கள் தரப்பட்டுள்ளன. வகுப்பு வரிசை எண், பரிட்சை எண், அவை பெற்றெடுக்கும் மதிப்பெண், எங்கும் எண்களே இருக்கின்றன. எண்களே பாடசாலைகளை ஆள்கின்றன. எல்லா ஆசிரியர்களும் ஏதோ ஒரு வகையில் மாணவனின் அறிவை அவமானப்படுத்துகிறார்கள்.' என்று கூறுகிறார்.

வகுப்பறைக்குள்ளே சென்று பார்த்தால் ஒரு வாய் பேசிக் கொண்டிருக்கும். நிறையக் காதுகள் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும். ஆனால் காதுகள் உண்மையில் கேட்டுக் கொண்டுதான் இருக்கின்றதா? காதுகளோடு துருதுருக்கும் கைகள், கால்கள் பல விஷயங்களைச் செய்து கொண்டிருப்பதையும் காணலாம். அருகிலிருப்பவரிடையே சீட்டுப் பரிமாற்றம், கிள்ளுதல், நோண்டுதல் என சிறுசிறு தாக்குதல்கள், நோட்ஸ் கொப்பிகளில் எதையாவது கிறுக்குதல், ஒன்றுமில்லையானால் ஜன்னலுக்கு வெளியே எட்டிப்பார்த்தல், அதுவுமில்லாமல் சில உடல்கள் மட்டும் வகுப்பிலிருக்க உள்ளங்கள் கனவுலகில் மூழ்கிக் கிடக்கும். 'கவனத்தை ஒருமுகப்படுத்தல்' என்ற போர்வையில் கல்வியின் அதிகாரம் ஒரு வாய் பேசிக்கொண்டிருக்க நிறையக் காதுகள் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் நிலையில் தொடர்கின்றது.

2 / 14

கற்போர் கையில் கல்வி
Thursday, 06 June 2013 08:02

அப்படி என்றால் பாடம் நடத்தி என்ன பயன்? கவனித்துக் கேட்கும் சில மாணவர்களுக்கு மட்டும்தான் பாடமா? இது தெரிந்தும் பாடம் நடத்த ஆசிரியரை உந்துவது எது? பரிட்சை வரும்போது மாணவர்கள் கவனம் தானாக ஈர்க்கப்படும். அப்போது பார்த்துக் கொள்ளலாம். இப்போது வகுப்பு எப்படி நடந்தாலும் சரி. பரிட்சைக்குக் கவனமாகப் படித்தால் போதும் என்ற மனப்பான்மையா? ஒரு வகுப்பறையில் நடப்பதை யார் கண்ணிலும் படாமல் ஒலிப்பதிவு செய்து கேட்டுப்பார்த்தால் அதில் எத்தனை கேள்விகள் பதிவாகியிருக்கும். மாணவர் கேட்கும் கேள்விகள் அதிகமாக இருக்குமா? ஆசிரியர் கேட்கும் கேள்விகள் அதிகமா? என்றால் நிச்சயமாக ஆசிரியர்களின் கேள்விகளே அதிகம் என்ற பதில் வரும். விஞ்ஞானமற்ற முறையில்தான் நாம் மாணவர்களுக்கு விஞ்ஞானம் போதிக்கின்றோம். ஒரு குறிப்பிட்ட விசயத்தை உணர்ந்து கேள்வி கேட்பதற்கு அவகாசம் கொடுப்பதில்லை.

மாணவர்கள் கேட்கத் தொடங்கும் முன்னரே முன்தயாரிக்கப்பட்ட கேள்விகளால் ஆசிரியர்கள் அவர்களை மூழ்கடித்து விடுகின்றனர். அதாவது ஆசிரியருக்குத் தெரிந்த விடை மாணவர்களுக்குத் தெரியுமா என்று சோதிப்பதற்காகவே கேள்விகள் கேட்கப்படுகின்றன. நல்ல மாணவன் யார்? எனக் கேட்டால் கேட்ட கேள்விக்கு 'டக் என்று பதில் சொல்லும் மாணவன்' என்று எல்லா ஆசிரியர்களும் கூறுவர். வகுப்பில் கேள்விகள் கேட்டு பாடத்தைக் குழப்பும் மாணவர்களை எந்த ஆசிரியர்கள்தான் விரும்புவார்கள். அருகிலிருக்கும் மாணவன் எழுந்து நிற்கும் மாணவனுக்குப் பதில் சொல்லி மாட்டிக் கொள்வதுமுண்டு. தெரியாதவர் தெரியாதவற்றைத் தெரிந்து கொள்வதற்காக வினா எழுப்புவதுதான் இயற்கையானது.

தெரிந்தவர் மற்றவருக்கும் தெரியுமா என்று தொடர்ந்து கேட்பது அதிகாரமாகும். மற்றவருக்குத் தெரியாதென்று உணர்ந்த பின்னும் துருவித் துருவிக் கேட்பது கொடூரமாகும். அப்போது இந்த வார்த்தைகளை வகுப்பறையில் நாம் கேட்கலாம். 'டேய் எழும்புடா! கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் சொல்!' கேட்கும்பேதே அவனுக்குத் தெரியாது என்ற உண்மை இருசாராருக்கும் தெரிந்திருக்கும். அருகிலிருப்பவன் அவனுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்க முயன்றால் 'என்னடா! கண் எங்க போகுது. இங்க பாருடா!' என்ற அதட்டல். தெரியாதவர் தெரிந்தவரின் உதவியை நாடுவது மாபெரும் தவறா? எது இலகுவானது? கேள்வி கேட்பதா, கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் தருவதா? தெரிந்திருந்தால் விடைதரலாம். தெரியாவிட்டால் தெரியாதென்று ஒத்துக் கொள்வதுதான் நேர்மையானது. தெரியாது என்று கூறுவது ஸலபுகளின் கருத்துப் படி மூன்றாவது வகை அறிவாகும். 'அறிவு மூன்று வகைப்படும். முதலாவது அல்குர்ஆன். இரண்டாவது அல் ஹதீஸ். மூன்றாவது எனக்குத் தெரியாது என்று சொல்வது' என இப்னு அப்பாஸ் ரளியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் கூறுகின்றார்கள்.

டிசிப்ளின் என்ற பெயரில் முன்பள்ளிப் பாடசாலைகளில் ஒரு கையைக் கட்டி, மறுகையால் வாய்பொத்தி, சுட்டும் விரல்களால் உதடுகளை இறுக்கி மூடி 'அதிகாரி வருகிறார் யாரும் பேசக்கூடாது. வாயைப் பொத்திக் கொண்டு இருக்க வேண்டும். இல்லையேல் தோலை உரித்துவிடுவேன்.' என்று ஹிட்லர் பாணியில் அதட்டுவதையும்

3 / 14

கற்போர் கையில் கல்வி
Thursday, 06 June 2013 08:02

நாம் கேட்கமுடியும். பிள்ளைகளின் சின்னஞ்சிறிய கால்களை முடக்கி வைப்பதோடல்லாமல் உள்ளத்தையும் முடமாக்கி விடுகின்றன என்ற செய்தி ஆசிரியருக்கும் பெற்றோருக்கும் தெரியாதா? 'மம்மி-டடி' என்று பெற்றோரைக் கூப்பிடவதற்காக 'டுவிங்கிள் டுவிங்கிள் லிட்டிள் ஸ்டார்' என்று பாடுவதற்காகத்தான் குழந்தைகளை அனுப்புகிறோமா?

கேள்வி கேட்பதுதான் குழந்தைகளின் வேலை. ஆனால் பாடசாலைக்குள் நுழைந்ததுமே கேள்வி கேட்கும் ஆற்றலை முற்றிலும் தகர்த்தெறியக்கூடிய கல்வி முறையைத்தான் நாம் தக்க வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றோம். வகுப்பறைக்குள் நுழைந்ததுமே ஆசிரியர்கள் சொல்வதெல்லாம் எழும்பு கையைக் கட்டு, பொத்து வாயை என்பதுதான் வாயைப்பொத்திக்கொண்டு கவனிக்கவேண்டும் என்பதே மிகப்பெரிய வன்முறையாகும்.

பாடசாலை விட்டு குழந்தைகள் வீட்டுக்கு வந்ததும் பெற்றோர் ஹோம் வேக் எழுத உட்கார்ந்து விடுகிறார்கள். அப்போது தாய்க்கும் பிள்ளைக்கும் இடையே நடக்கின்ற கொடுமையை சொல்ல முடியாது நமது கல்விச் சூழலில் ஆசிரியரும் முரடு பெற்றோரும் முரடர்களாக இருக்கிறார்கள். இவர்களின் ஆக்கினைகளால் இந்த பிஞ்சுக்குழந்தைகள் மனப்பாடம் செய்யும் இயந்திரங்களாய் உருமாற்றப் படுகின்றனர். இந்த கல்விச் சூழலை கேள்விக்குட்படுத்தும் காலம் வந்து விட்டது. E=MC2 என்னும் சமன்பாட்டை கண்டு பிடித்தவர் யார் என்றுதான் வினாத்தாளில் கேட்டுக்கொண்டிருக்கின்றோம். E=MC2 என்பதை நீர் ஏற்றுக்கொள்கிறாயா அல்லது இதற்கு மாற்று சூத்திரம் ஒன்றை உன்னால் கண்டு பிடிக்க முடியுமா என்று எப்போது கேள்வி கேட்க தொடங்குகின்றோமோ அன்றுதான் நம் குழந்தைகளின் அறிவை மதிக்கின்றோம் என்று அர்த்தம்.

தேசியப் பரிட்சைகளில் இரண்டு லட்சத்திற்கும் மேற்பட்டோர் பரிட்சைக்குத் தோற்றுகின்றனர். அதில் மிஞ்சிப் போனால் நாற்பதாயிரம் பேர் சித்தியடைகின்றனர். இது நம் கல்வித் திட்டத்தின் வெற்றியாகக் கொள்ளலாமா? வெற்றி பெற்றவன் அந்தக் கல்வித்திட்டம் தகவமைக்கும் தன்மைக்கேற்பவனாக மாற்றப்படுகின்றான். தொழில்கொடுக்கும் அரசுக்கு சார்பாக நிற்கின்றான். அல்லது அரசின் தொழிலை எதிர்பார்த்து அரசியல்வாதிகளுக்குப் பின்னால் பைல்களோடு அலைவதையும் பார்க்கின்றோம். பரிட்சையில் தோற்றுப் போனவர்களும் சித்தியடைந்தவர்களைப் போல தாழ்வு மனப்பான்மையிலேயே உழல்கின்றனர். பரிட்சையில் தோற்றுப் போனதால் எந்தத் தொழிலையும் தாம் செய்வதற்குத் தயாராகிவிடுகின்றனர்.

மொழி கற்பித்தலிலும் பெரும் அதிகாரம் இங்கே தொழிற்படுகின்றது. 'அம்மா வந்துவிட்டோம். சாப்பிட வந்துவிட்டோம். நாங்கள் கைகழுவிக் கொண்டு வருகிறோம். தண்ணீர் எங்கே அம்மா இருக்கிறது?'

4 / 14

கற்போர் கையில் கல்வி
Thursday, 06 June 2013 08:02

'நீங்கள் மூன்று பேரும் அங்கே போங்கள். தண்ணீர் அங்கே இருக்கிறது. கை கால் கழுவிக் கொண்டு வாருங்கள். நான் சாப்பாடு எடுத்துக் கொண்டு வருகிறேன்.' (தமிழ் 1, ஏழாம் பதிப்பு, பக்கம் 79)

'என்ன பாலா வரம்பிலே சறுக்கி விழுந்துவிட்டாயா?'

'ஆம் அப்பா!'

'இவை உயரமான வரம்புகள். அவதானமாக நடந்துவா.'

'ஏன் அப்பா இப்படி உயரமாக வரம்புகளைக் கட்டியிருக்கிறார்கள்? உயரம் இல்லாமல் அகலமாக வரம்புகளைக் கட்டினால் என்ன? அகலமாய் இருந்தால் கண்ணை மூடிக் கொண்டு ஓடிப் போகலாம் அல்லவா.' (தமிழ் 3, பக்கம் 4)

இப்படி ஒரு குழந்தை தன்தாயிடமோ தந்தையிடமோ அன்றாட வாழ்வில் பேசுவதை நாம் கேட்டிருக்கின்றோமா? அப்படிப் பேசினால் பெற்றோர் என்ன நினைப்பார்கள். சந்தோசப்படுவார்களா? நிச்சயமாக இல்லை. ஆனால் நமது குழந்தைகள் படிக்கும் பாடநூல்களில் இவை போன்ற இலக்கிய வழக்குகள் நிறைந்து கிடக்கின்றன. எந்தக் குழந்தையாவது வரம்பிலே சறுக்கிவிழுந்தவுடன் இப்படி உரையாடுமா?

பேச்சு மொழி தரமற்றது. கொச்சையானது. இலக்கணமற்றது. இழிசனர் வழக்கு போன்ற கருத்தாக்கங்கள், மனோபாவங்கள் மொழித் தூய்மைவாதிகளிடம் இன்னும் இருந்தே வருகின்றன. நியம மொழி என்று ஒன்று இருக்கின்றதா? அதைத் தீர்மானிக்கும் அதிகாரம் யாருக்குண்டு? ஒரு பிரதேசத்தில் பேசுகின்ற மொழியை மற்றொரு பிரதேசத்திற்கும் திணிப்பது நியாயமானதா? வீட்டில் ஐந்தாண்டுகள் ஒரு மொழிக்குப் பழக்கப்பட்டுப் பாடசாலைக்கு வரும் குழந்தையிடம் இத்தகைய பாடவரிகளைத் திணிக்கும் போது திணறல் ஏற்படாதா? தான் இதுவரை பேசிய மொழி தூய்மையற்றது என்ற குற்ற உணர்வை ஏற்படுத்திவிடாதா? பேச்சுத்தமிழை இழிவழக்கு என்று ஒதுக்குவது பாரம்பரிய உயர்வர்க்க மரபுணர்சியின் அதிகாரமே என்பதையும் நாம் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும். கற்றறிந்தோரே உயர் குலத்தோர் என்றும் அவர்களது வழக்கே உயர் வழக்கு என்றும் நெடுங்காலமாகப் பேசப்பட்டு வருகின்றது. அதே நேரம் எழுத்துத் தமிழை கற்பிக்கும் ஆசிரியர் கூட வீட்டில், வெளியில் உரையாடுவது ஒரு

5 / 14

கற்போர் கையில் கல்வி
Thursday, 06 June 2013 08:02

வினோத நிகழ்ச்சியாகவே கருதப்படுகின்றது. நாடகத்தில் வேண்டுமானால் அப்படிப் பேசமுடியும்.

அவ்வாறே ஆசிரியர்களிலும் பலவகை மாதிரிகள் உள்ளனர். அதில் ஒரு வகை மாதிரி இப்படி இருக்கிறார்கள். அலட்டல் இல்லாதவர், வகுப்பறைக்குள் நுழைந்தால் அங்குமிங்கும் பார்க்கமாட்டார். மாணவர்கள் எழுந்தார்களா உட்கார்ந்தார்களா? என்று கூடப் பார்க்கமாட்டார். நேராகக் கரும்பலகைக்குப் போவார். கணிதப்பாடத்தை எழுதுவார். இந்தக் கணக்கைச் செய்யுங்கள் என்பார், இங்கும் அங்கும் நடப்பார். கணக்கைச் செய்து முடித்தவர் யார்? செய்யாதவர் யார் என்று பரிசோதிக்க மாட்டார். ஒவ்வொருவராய் உற்றுப் பார்ப்பதும் கிடையாது. இருபது நிமிடம் கழித்து அவரே விடைகள் முழுவதையும் எழுதிவிடுவார். எழுதும் போது பேசுவதுண்டு ஆனால் குறைவாக இருக்கும். மறுபடி இன்னொரு கணக்கு. 'இதைச் செய்யுங்கள்' என்பார்.

பரிட்சைத்தாளைக் கொடுக்கும் போது ஒரு வார்த்தை பேசமாட்டார். சைபரைத் திருத்தமாட்டார். ஒரு சலனமும் இல்லாமல் கொடுப்பார். குடும்பம் சமூகம் என்று எதிலிருந்தாவது உபதேசத்தைத் தொடங்கமாட்டார். அநாவசியத்தலையீடு அவரிடமில்லை. அநாவசியத்தலையீடு இல்லாவிட்டால் வாழ்க்கை வகுப்பறை எல்லாம் சுகமாகத்தான் இருக்கின்றன. ஆசிரியர் நினைப்பதுபோல் இருப்பதற்கு வகுப்பறை என்பது ஆசிரியர் முதல்போட்டு நடத்துகிற பெட்டிக்கடையா? ஆசிரியர் போகிற வழியிலேயே மாணவர்களும் கண்ணை மூடிக்கொண்டு போகவேண்டுமா? பின்னர் மாணவர்கள் சிரிப்பதையும் பரிகசிப்பதையும் தமக்கு எதிரான விசயமாக ஏன் நினைக்கிறார்கள். மாணவரைத் தண்டிப்பதாய் நினைத்து தம்மைத் தாமே தண்டித்துக் கொள்கிறார்கள். கேட்டால் ஒழுக்கம் என்று பேச ஆரம்பித்துவிடுவார்கள். Desepline என்பது மொத்த அவமதிப்புகளின் கூட்டுத் தொகுப்பாகும். வகுப்பறை என்பது ஒரு கூட்டுமுயற்சி. கூட்டுமுயற்சி என்பதை ஏற்றுக் கொள்வதுதான் உண்மையான ஒழுக்கமாகும்.

மனிதன் சமூகமாக வாழவே படைக்கப்பட்டுள்ளான். மற்றவர்களுடனும் உலகத்துடனும் உறவினை ஏற்படுத்திக் கொள்ளாமல் வாழ்வது என்பது மனிதனுக்குரிய பண்பல்ல. மிருகங்கள் வேண்டுமானால் அப்படி வாழ்ந்துவிட்டுப் போகலாம். மனிதன் உலகோடு, மற்றவர்களோடு ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் உறவு விமர்சன பூர்வமானது. மிருகங்கள் இயங்குகின்ற, தொழிற்படுகின்ற முறைக்கும் மனிதன் தொழிற்படுகின்ற இயங்குகின்ற முறைக்கும் இடையில் பாரிய வேறுபாடு இருக்கின்றது. மனிதனின் தன்னிலைக்கும் Subjectivity க்கும் புறநிலைக்கும் Objective அதாவது உலகுக்குமிடையேயான இயங்கியல் உறவில்தான் மனித அறிவு தோற்றம் பெறுகின்றது. "உங்கள் தாய்மாரின் வயிற்றிலிருந்து நீங்கள் எதுவும் அறியாதவர்களாகவே உருவாகின்றீர்கள். பின் உங்களுக்கு கேள்வியை, பார்வையை, சிந்திக்கும் உள்ளத்தை நாமே வழங்குகின்றோம்'' என்ற குர்ஆனின் கருத்து இதுதான்.

6 / 14

கற்போர் கையில் கல்வி
Thursday, 06 June 2013 08:02

கற்போர் கையில் கல்வி - 2

விமர்சன பூர்வமான பார்வையின் விளைவாக, மனிதன், எல்லாவற்றையும் நேற்று, இன்று, நாளை என்கிற முப்பரிமாணக் காலத்தில் வைத்துப் பார்க்கிறான். மிருகங்களுக்கு இத்தகைய வரலாற்றுணர்வு கிடையாது. அவற்றுக்கு எல்லாமே இன்றுதான். மனிதன் தன்னை முப்பரிமாணக் காலத்தில் வைத்து சிந்திப்பதால் ஒற்றைப் பரிமாண இன்றில் அவன் சிறைப்படுவதில்லை. மனிதன் உலகோடு கொள்ளும் உறவுகள் அனைத்தும் பின்விளைவுகளைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டே அமைகின்றன. மிருகங்களுக்கு குறிக்கோள்கள் கிடையாது. மிருகங்கள் யதார்த்தத்தை மாற்றியமைப்பதில்லை. மிருகங்கள் யதார்த்தத்திற்கு இசைவாக்கம் அடைந்துவிடுகின்றன. மனிதனுக்கு இப்படி அட்ஜஸ் பண்ணிப் போகமுடியாது. அவன் விமர்சன பூர்வமான அணுகலுடன் தேர்வுகளை, தெரிவுகளை மேற்கொள்கிறான். எதார்த்தத்தில் தலையீடு செய்து மாற்றுகிறான். இன்றைய நிலையில் திருப்தியடையாத மனிதன் மேலும் மேலும் தன்னை வளர்த்துக் கொள்கிறான்.

மனிதனின் முழுமையான வளர்ச்சி என்பது உயிரியலுக்கு அப்பால் இல்லை. அவனது அறிவு வளர்ச்சி என்றுமே முழுமையடைவதில்லை. மேலும் மேலும் தன்னை வளர்த்துக் கொள்வதே மனிதனின் அறிவுத்துறையின் திறனாகும். 'இறைவா எனது அறிவை விருத்தி செய்வாயாக!' 'நீங்கள் சொற்பமாக அன்றி அறிவூட்டப்படவில்லை' என குர்ஆன் கூறுகிறது.

மனிதனும் பேசுகின்றான். மிருகங்களும் ஒலிக்குறிப்புக்களைப் பயன்படுத்திப் பேசுகின்றன. ஆனால் மனிதப் பேச்சு உலகை மாற்றியமைக்கின்றது. மாற்றத்தை ஏற்படுத்துகின்ற பேச்சுத்தான் உண்மையான பேச்சாக இருக்க முடியும். 'அவன் மனிதனுக்குத் தெளிவாகப் பேசுவதற்குக் கற்றுக் கொடுத்தான்.' (55:2) என்று கூறும் அல்குர்ஆன் மற்றோர் இடத்தில் 'விசுவாசிகளே! நீங்கள் செய்யாதவற்றை ஏன் சொல்கிறீர்கள்.' (61:2) என்று கேட்கிறது. எனவே உண்மையான பேச்சுக்கு இரண்டு பரிமாணங்கள் உள்ளன.

1. எதிரொலிப்பு (கிதாப்)

2. செயல் (அமல்)

இவ்விரண்டின் இயங்கியல் இணைவையே நாம் செயல் என்கிறோம்.

7 / 14

கற்போர் கையில் கல்வி
Thursday, 06 June 2013 08:02

நடவடிக்கையுடன்/அமலுடன் இணையாத சொல் வெறும் சொல்லாக மாறிவிடுகின்றது. எனவே மனித இருப்பு என்பது மௌனமாக இருக்க முடியாதது. செயலாக அமையாத அதாவது உலகை மாற்றியமைக்காத சொற்களால் பேசுவதும் மௌனம்தான்.

மனிதனாக இருப்பது என்பது உலகுக்கு பெயரிடுவது 'அனைத்துப் பெயர்களையும் ஆதமுக்கு அல்லாஹ் கற்பித்தான்.' (2:31) மனிதனாக இருப்பது என்பது உலகை மாற்றியமைப்பது. ஒரு முறை பெயரிடப்பட்டவுடன் உலகானது மேலும் தன்னைப் பிரச்சினையாக்கிப் பெயரிடுபவர்கள் முன்னிறுத்திக் கொள்கிறது. எனவே புதிய பெயரிடும் நடவடிக்கைகளை மனிதன் மேற்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. அதாவது உண்மையான சொல்லைப் பேசுவது அல்லது உலகை மாற்றியமைப்பதென்பது ஒரு சில மனிதர்களின் தனியுரிமையல்ல. ஒட்டுமொத்த சமூக உரிமையாகும்.

'ஒரு சமூகத்திலுள்ளோர் தங்களைத் தாங்களே மாற்றிக் கொள்ளாத வரை அல்லாஹ்வும் அந்தச் சமூகத்தை மாற்றி விடுவதில்லை.' (13:11) ஒருவருக்கான சொல்லை இன்னொருவர் பேசுவதென்பதோ பெயரிடுவதென்பதோ சாத்தியமில்லை. மனிதர் களுக்கிடையிலான பேச்சு என்பது monoloque – ஒரு வழி உரையாடல் அல்ல. அது இரு வழி உரையாடல். உலகுக்குப் பெயரிடுவதற்காக மனிதன் உரையாடுகின்றான். பெயரிட விரும்புபவர்களுக்கும் பெயரிட அனுமதிக்காதவர்களுக்கும் இடையில் உரையாடல் சாத்தியமில்லை. எனவே, பெயரிடுகின்ற, பேசுகின்ற உரிமையை இழந்த மனிதர்கள் இத்தகைய உரிமை மறுப்புக்கெதிராக தமது பேச்சுரிமையைப் பெறவேண்டியிருக்கிறது. நபிகளார் தனது கல்வி முறையில் மாணவர்களுக்கு இந்தப் பேச்சுரிமையை வழங்கி உரையாடலுக்கு வழிவகுத்திருக்கின்றார்கள்.

மாணவர்கள் பற்றிய தங்கள் மதிப்பீடுகள் பொய்யாகிப் போவதை உணராத ஆசிரியர் எவருமே இருக்கமுடியாது. தங்கள் கையில் இருக்கும் தரவுகளால்தான் ஆசிரியர்கள் மாணவர்களை இடைபோடுகின்றனர். ஒவ்வொருவரை மதிப்பிடவும் தனித்தனி அளவுகோல்கள் தேவை என்ற உண்மையும் மறந்து அல்லது புறக்கணித்து சமூகம் உருவாக்கிய பொதுத்தராசுகளால் மதிப்பிடுகின்றனர்.

வெற்றி பெறும் வரை மாணவர்கள் மீது ஆசிரியர்களுக்கும் பெற்றோர்களுக்கும் தீராத சந்தேகம் இருக்கும். வெற்றி பெற்றபின் நான் நினைக்கவே இல்லை, இவன் இப்படித் திறமைசாலியாய் இருப்பான் என்று மூக்கின் மேல் விரலை வைப்பார்கள். இவ்வாறு தங்களால் புரிந்து கொள்ளாமல் போன மாணவர்களின் இயல்புகளைப்பற்றி கூறாத ஆசிரியர்களே இல்லை எனலாம். இவ்வாறு வீட்டினதும் வகுப்பறையினதும் இளைய தலைமுறை பற்றிய தவறான மதிப்பீடுகளை அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம்.

8 / 14

கற்போர் கையில் கல்வி
Thursday, 06 June 2013 08:02

ஆசிரியருக்கு எல்லா மாணவர்களின் அறிவுத்தரத்தையும் ஒரேயடியாக மட்டிட்டு விட முடியாது. இறைத்தூதரின் உரையாடல் வழிக் கல்வியைப் பற்றி அபூ மூஸா அல் அஷ்அரி கூறும்போது 'நபிகளார் அதிகாலைத் தொழுகையை நிறைவேற்றியதும் நாம் அவர்களிடம் செல்வோம். எங்களில் சிலர் அவரிடம் அல்குர்ஆனைப் பற்றிக் கேட்பார்கள். வேறுசிலர் வாரிசுரிமைச் சட்டம் பற்றிக் கேட்பார்கள். இன்னும் சிலர் தமது கனவுகளைப் பற்றி வினவுவார்கள். (ஆதாரம்: தபராணி, முஸ்லிம்)

எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் உரையாடல் சாத்தியமாய் இருப்பதில்லை. ஒடுக்கும் வர்க்கத்திற்கும் ஒடுக்கப்படும் வர்க்கத்திற்குமிடையில் உரையாடல் நிகழ்வதில்லை. ஒடுக்கும் வர்க்கம் ஒடுக்கப்படும் மக்களை மௌனிகளாக மாற்றுகின்றனர். அவர்கள் வாய்பேசாப் பிராணிகளாக மாறுகின்றனர். இதனை முழுமையாகச் சாதிப்பதற்கு கல்வித்துறையையும் ஊடகத்துறையையும் ஒடுக்கும் வர்க்கம் கையாள்கின்றது. தமக்கு வசதியான கோணத்தில் நிகழ்ச்சிகளைத் தொகுத்தளிப்பதன் மூலம் ஒடுக்கப்படும் மக்களை எதுவும் செய்ய முடியாதவர்களாக கட்டிப் போட்டு செயலூக்கமற்றவர்களாய் மாற்றிவிடுகின்றனர். இதனால் ஒடுக்கப்படும் மக்களுக்கு விமர்சனப்பார்வை இல்லாமல் போகின்றது. ஒடுக்குவோர்களின் புனைவுப் பார்வைகளையே அவர்களும் தமது பார்வைகளாக ஆக்கிக் கொள்கின்றார்கள். இதனால் ஆக்கிரமிக்கப்படும் ஒடுக்கப்படும் மக்கள் ஆக்கிரமிப்பாளர்களின் கலாசாரப் பண்பாட்டு அடிமைகளாக மாறுகின்றனர். அவர்களைப் போல உடுப்பது, அவர்களைப் போல நடப்பது, அவர்களைப் போல பேசுவது போன்ற நிலை இம்மக்களிடம் ஏற்பட்டு விடுகின்றது. ஆக்கிரமிக்கப்பட்டவர்கள் தங்களைத் தாழ்ந்தவர்களாகவும் தகுதியற்றவர்களாகவும் கேவலமானவர்களாகவும் பேசுவதற்குச் சொல்லற்றவர்களாகவும் கருதி மௌனமாகிவிடுகின்றனர்.

மௌனப் பண்பாட்டிற்கு இலக்கான இந்த மக்கள் தங்கள் அகத்தையும் புறத்தையும் இயங்கியல் ரிதியாக இணைத்து அறிவை உற்பத்தி செய்து கொள்ள முடியாமல், அதிகாரத்தை எதிர்க்க முடியாமல் திணறுகின்றனர். கரும்பலகையையும் வெண்கட்டியையும் ஒழிக்காத வரையில் இந்நிலையை மாற்ற முடியாது. சொற்பொழிவு ஒரு நோயாக மாறிவிட்டது. கற்பிப்பதற்கான முழுமுதற் சாதனமாகக் கையாளப்பட்டு வருகின்றது. சொற்பொழிவால் கல்வி உயிரற்றதாய்ப் போய்விட்டது. ஆசிரியர்கள் அண்டாப் பாத்திரமாகவும் மாணவர்கள் வெற்றுக் கோப்பைகளாவும் மாறிவிட்டனர். அண்டாக்களில் இருக்கின்ற அறிவு வெற்றுக் கோப்பைகளில் நிரப்பப்படுகின்றது.

நன்றாக நிரப்புபவர் நல்ல ஆசிரியர். உடனடியாக அதை எடுத்து நிரப்பிக் கொள்பவர் நல்ல மாணவர். இவ்வாறு கல்வி Deposit ஆக மாறிவிட்டது. இன்று கல்வியில் ஒரு வங்கிக் கண்ணோட்டமே நிலவுகின்றது. வைப்புக்களை ஏற்று நிரப்பிக் கொள்வது. தேக்கிவைப்பது. மூன்று மணித்தியாலத்தில் வாந்தி எடுப்பது. வாந்தி எடுப்பதற்கு ஐந்தி நிமிடத்திற்கு முன்னர் மறந்துவிட்டால் அவன் பரிட்சையில் தோற்றுவிடுகிறான். வாந்தி எடுத்த பின் ஐந்து நிமிடத்தில் மறந்துவிடுவதால் அவன் சித்தயடைந்தவனாகக் கருதப்படுகின்றான். ஐந்து நிமிடத்திற்கு முன்னர் மறப்பது, பின்னர் மறப்பது என்ற

9 / 14

கற்போர் கையில் கல்வி
Thursday, 06 June 2013 08:02

வித்தியாசத்தில்தான் இன்றைய கல்வியின் வெற்றி தோல்வி தீர்மானிக்கப்படுகின்றது. மொத்தத்தில் இன்றைய கல்வி முறை மாணவர் சமூகத்தை அவமதிக்கின்றது.

ஆனால் இறைத்தூதரின் கருத்துப்படி அறிவு ஒரு பொதுப்பொருளாகும். அது ஆசிரியரின் நோட்ஸ் ஆகவோ தேசியக் கல்வி நிறுவகத்தின் சொத்தாகவோ குறுக்கப்பட்டுவிடக் கூடாது. பொதுப் பொருளான அறிவை ஆசிரியரும் மாணவரும் தேடவேண்டும். ஒரு வகுப்பறையிலிருக்கும் நாற்பது மாணவர்களில் ஆசிரியரும் நாற்பத்தியோராவது மாணவராக மாறித் தேடவேண்டும்.

'அறிவைத் தேடுவது அனைத்து முஸ்லிம்களின் மீதும் கடமையாகும்.' (ஆதாரம்: இப்னு மாஜா, முஸ்லிம்) அரபு மொழியில் தலப என்றால் தேடுதல் என்று பொருளாகும். தாலிப் என்றால் தேடுபவன் என்று பொருள். மாணவனைக் குறிப்பதற்கு இச்சொல்லே பயன்படுத்தப்படுகின்றது. மற்றொரு ஹதீஸில் 'அறிவு காணமல் போன முஃமினின் சொத்தாகும்.' (ஆதாரம்: முஸ்லிம்) காணாமல் போன பொருளை கண்டுபிடிக்க வேண்டுமாயின் தேடுவது அவசியமாகும். ஆங்கிலத்தில் ஆய்வைக் குறிக்கின்ற Research என்ற பதமும் திரும்பத்திரும்பத் தேடுதல் என்பதையே சுட்டுகின்றது.

ஆனால் ஆசிரியர் மாணவர்களை வெற்றுப் பாத்திரம் என்றே நினைக்கின்றார். அது பொய்யாகும். மாணவர்களிடமிருந்து ஆசிரியர் எதனையும் கற்றுக் கொண்டதாக ஒருபோதும் ஒத்துக் கொண்டதில்லை. ஆனால் உலகில் மிகப் பெரும் ஆசிரியர் அதனை ஒத்துக் கொண்டுள்ளார். அவர் தனது மாணவர்கள் விவசாய நடவடிக்கையில் மகரந்தச் சேர்க்கையில் ஈடுபட்டதைத் தடைசெய்தார். அடுத்த முறை விளைச்சல் குறைந்தது. காரணத்தைக் கேட்டார். தான் தடைசெய்ததுதான் காரணமென மாணவர்கள் கூறினர். அப்போது அவர் மாணவர்களைப் பார்த்து உங்களுடைய தொழில்நுட்பம், விவசாயம் போன்ற உலகியல் நடவடிக்கைகளில் நீங்களே மிகவும் அறிந்தவர்கள் என்று கூறினார். அவர்தான் இறுதித்தூதர் முஹம்மத் (ஸல்). அல்லாஹ்வின் தூதரே தனது தோழர்களிடம் தனது கருத்தை மாற்றிக் கொண்டிருக்கும் போது நமது ஆசிரியர்கள் நபிகளாரைவிட மேம்பட்டவர்கள் என நினைக்கிறார்களா?

கல்வியை ஆசிரியர் படிப்பிக்கின்றார். மாணவர்கள் படிக்கின்றார்கள். ஆசிரியருக்கு எல்லாம் தெரியும். தெரியாதது எதுவுமே இல்லை. ஆனால் மாணவனுக்கு ஒன்றும் தெரியாது. ஆசிரியர்கள் சிந்திக்கின்றனர். மாணவர்கள் சிந்திக்கப்படுகின்றனர். ஆசிரியர் பேசுகின்றார். மாணவர்கள் கவனிக்கின்றனர். ஆசிரியர் ஒழுங்குபடுத்துகின்றார். மாணவர்கள் ஒழுங்குபடுத்தப் படுகின்றனர். ஆசிரியர் செயல்படுகின்றார். மாணவர்களுக்கு எந்த வேலையும் கிடையாது. ஆசிரியர் பாடத்திட்டத்தைத் தேர்வு செய்கின்றார். மாணவர்கள் அதைப் பொருந்திக் கொள்கின்றனர். மாணவர்கள் கஷ்டப்பட்டு பாடக்குறிப்புக்களை பைகாட் பண்ணி நிரப்பிக் கொட்டுகின்றனர். இதனால் அவர்களுக்கு விமர்சனப் பார்வை கிடையாது. உலகை மாற்றியமைக்கும்

10 / 14

கற்போர் கையில் கல்வி
Thursday, 06 June 2013 08:02

நோக்குக் கிடையாது. புனைவுகளால் போர்த்தப்பட்ட சிதைந்த யதார்த்தங்களை ஏற்றுக்கொண்டு விடுதலை பற்றிச் சிந்திக்காதவர்களாக மாறிவிடுகின்றனர்.

மொத்தத்தில் ஜனநாயகமற்ற பாடத்திட்டம். சூழலுக்கு அந்நியமான பாடங்கள். எள்ளளவும் ஜனநாயகமற்ற ஆசிரியர்-மாணவர் உறவு. மாணவரின் சிந்தனைக் கிளர்வுக்கு இடம் கொடாத சொற்பொழிவுக் கல்வி முறை. ஆசிரியரைக் கண்டவுடன் எட்டுக்கு மடிந்து நிற்றல். பட்டமளிப்பு விழா போன்ற குறியீட்டு வன்முறைகள் மூலம் அதிகார மையங்களுக்குக் கீழ்ப்படிய வைத்தல் எனப் பலவழிகளில் மாணவர் காயடிக்கப்படுகின்றனர்.

பூட்டிய வாய்களும் உறைந்போன மௌனமுமே வகுப்பறையின் வரைவிலக்கணமாய் உள்ளன. அர்த்தமுள்ள உரையாடலுக்குப் பதிலாக ஆசிரியரின் ஒற்றைக்குரலே வகுப்பறையின் சங்கீதமாக உள்ளது. வகுப்பறை என்பது சமூகத்தைப் பிரதிபலிக்கும் பிம்பமாக இருக்கிறது. சமூகம் உரத்துப் பேசுகிறவன் பேச்சுக்குத் தலையாட்டும் அல்லது மௌனம் சாதிக்கும். மௌனத்தைக் கலைக்க உரையாடலை, முறையான விவாதத்தைத் தொடங்கினால் ஆளுக்கால் பேசுவார்கள். ஒருவரைப் பார்த்து இன்னொருவருக்கு தைரியம் வருகிறது. சிலபோது விதன்டாவாதங்களும் வரலாம். வகுப்பறை சமூகத்தை அப்படியே பிரதிபலிக்கின்றது. இதனால் விவாதப் பண்பாடே இல்லாதவர்கள் என்று உரையாடலின் வாயிலை அடைத்துவிடக்கூடாது. கட்டளை பிறப்பித்துக் கொண்டே இருந்தால் வகுப்பறை இறுகிவிடும். நூற்றாண்டுகளாய் இறுகிப்போய் கிடக்கும் நமது வகுப்பறைகளின் மௌனத்தை உடைக்கும் வகையிலேயே நபிகளாரின் கல்விக் கொள்கை இருக்கின்றது. அவர்களிடம் கற்றுக் கொள்ள முன்வந்தார். ஆசிரியர் என்பவர் கேள்விகேட்கப் பிறந்தவர் என்ற நிலையை மாற்றி ஆசிரிய சமூகத்தை நோக்கி ஆயிரம் ஆயிரம் கேள்விகளைக் கேட்க வேண்டும் என்று நபிகளார் போதிக்கின்றார்.

வகுப்பறை யாருக்குச் சொந்தமானது? வகுப்பறை யாருக்குச் சொந்தமானது என்று பெரும்பாலான மாணவர்கள் உணர்கிறார்கள். பொதுவாக மாணவர்கள் வகுப்பறையை ஆசிரியரின் வகுப்பறையாகத்தான் பார்க்கிறார்கள். தங்கள் வகுப்பறையாகப் பார்ப்பதில்லை. ஜனநாயகப்படி வகுப்பறையானது அங்கிருக்கும் நாற்பது பேருக்குச் சொந்தமானதா? அல்லது நாற்பத்தைந்து நிமிடங்களுக்கு ஒறுமுறை வந்துவிட்டுப் போகும் ஒருவருக்குச் சொந்தமானதா?

வகுப்பறையைத் திட்டமிடவும் ஆசிரியரின் பணியில் கருத்துத் தெரிவிக்கவும் பரஸ்பர ஜனநாயக உரிமைகளை அனுபவிக்கவும் மாணவருக்கு உரிமை இல்லாத பட்சத்தில் அவன் இந்த வகுப்பறையை தன்வகுப்பறையாக ஏற்றுக் கொள்ளப் போவதில்லை. இந்த ஒற்றயாட்சித் தன்மையிலிருந்து பிரிந்து செல்லவே முயற்சிப்பான். ஆசிரியர் நடத்தும் வகுப்பறையைவிட மாணவர்கள் நடத்தும் வகுப்பறை சுவாரஷ்யமாக இருக்கின்றது.

11 / 14

கற்போர் கையில் கல்வி
Thursday, 06 June 2013 08:02

அங்கே மாணவர்கள் உன்னிப்பாய்க் கவனிக்கார்கள். அப்பாவி மாணவனுக்கும் அது உந்துதலைக் கொடுக்கின்றது. அங்கே ஒற்றைக் குரல் இருக்காது. ஒற்றைச் சிந்தனை இருக்காது. மொத்தத்தில் ஒற்றை ஆட்சி இருக்காது.

வகுப்பறையில் ஆசிரியருக்கென்று முன்னால் ஒரு மேசை இருக்கும். பெரும்பாலானோர் அதன் பின்னால் இருந்து பேசுவார்கள். சிலர் முன்னால் இருந்து பேசுவார்கள். புத்தகம் வைத்துக் கொள்ள, கையை ஊன்றிக் கொள்ள, நின்றுகொண்டிருக்கும் போது லேசாகச் சாய்ந்து கொள்ள என்று அந்த மேசைக்கு சில நிரந்தரமான பணிகள் உண்டு. சிலர் நடப்பார்கள், ஆனால் மேசையைத் தாண்டி அதிக தூரம் போகமாட்டார்கள். கண்ணுக் தெரியாத கயிறு ஒன்று அவர்களை மேசையோடு கட்டிப்போட்டு வைத்திருப்பதைப் போல தோன்றும். எவ்வளவு காலத்திற்கு ஆசிரியர் மட்டும் வகுப்பறையை ஆக்கிரமித்து நிற்பது அறுபது வயது ஆனபின்பும் கதாநாயகன் அந்தஸ்த்தை விட்டுக் கொடுக்காத தமிழ் சினிமா கதாநாயகர் போல நமது ஆசிரியர்களும் ஆக்கிரமித்திருக்கிறார்கள். இளம் கதாநாயகர்களின் கைகளுக்கு வகுப்பறை போகவேண்டும்.

கற்போர் கையில் கல்வியை எடுக்க வேண்டுமானால் இந்த மௌனப் பண்பாட்டை உடைத்துக் கொண்டு விமர்சன உணர்வும் செயலூக்கமும் உலகை மாற்றியமைக்கும் குறிக்கோளுடனும் அக்கல்வி உருவாக வேண்டும். அறிவு உற்பத்தி, அறிவுப் பரிமாற்றம் ஆகிய இரண்டையும் பிரித்துப் பார்க்கக் கூடாது. அறிவு உற்பத்தி ஆசிரியர் மாணவர் உறவில் உள்ள இயங்கியல் தன்மையிலேயே உற்பத்தியாக வேண்டும். பரிமாற்றம் இருதரப்பிலும் நிகழவேண்டும். இதைச் செய்ய ஆசிரிய மாணவ முரண்பாட்டை முதலில் ஒழிக்கவேண்டும். இருவருக்குமிடையில் ஜனநாயக பூர்வமான உரையாடல் நிகழவேண்டும். உரையாடல் மூலம் ஆசிரியரின் அதிகாரம் தகர்த்தெறியப்பட வேண்டும். இப்போது ஆசிரியர் சொல்லிக் கொடுப்பவர் அல்ல. மாணவருடனான உரையாடலில் அவரும் கற்றுக் கொள்கிறார். மாணவர்கள் கற்கின்ற அதே நேரம் ஆசிரியருக்கும் கற்றுக் கொடுக்கின்றனர். எனவே யாரும் யாருக்கும் சொல்லிக் கொடுப்பதில்லை. அதேபோல் யாரும் சுயமாகக் கற்பதுமில்லை. இங்கு கல்வி அறிதல் செயற்பாடாக இருக்கின்றது. ஆசிரியரும் மாணவரும் அச்செயற்பாட்டில் ஈடுபடுகின்றனர். அறியப்படும் பொருளே அவர்களை இணைக்கின்றது.

அறிவு ஆசிரியரின் சொத்தாக மாறினால் அறிதல் நடவடிக்கையில் மாணவர் பங்குபெற முடியாது. மாணவன் செயலூக்கமற்ற பார்வையாளனாக இல்லாமல் ஆசிரியரிடம் உரையாடல் மேற்கொண்டு விமர்சன பூர்வமாக, சகஆய்வாளனாக மாறுகின்ற போதே கற்போர் கையில் கல்வி வந்து சேரும்.

என்ன படிக்கிறோம்? என்ன எழுதப்பட்டுள்ளது? ஏன் எழுதப்பட்டுள்ளது? என்பதை விமர்சன பூர்வமாகக் கேட்டுக் கொண்டே கற்கத் தொடங்கவேண்டும். பாடத்தை அது

12 / 14

கற்போர் கையில் கல்வி
Thursday, 06 June 2013 08:02

எழுதப்பட்ட சூழலில் மட்டுமல்ல வாசிக்கும் சூழலிலும் வைத்துப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். வாசிப்பு என்பது பாடத்தைத் திருப்பி எழுதுகின்ற பணியாகும். வாசிப்பவர் பாடத்திற்கு முன்னால் அடிபணிந்து கிடந்தால் அறிவு உற்பத்தி நடைபெற மாட்டாது. மாறாக பாடத்தைக் கேள்விக்குள்ளாக வேண்டும். அப்போதுதான் கற்போருக்கு கல்வி கிட்டும்.

உண்மையான கற்றல் என்பது கருத்தமைவுகளைத் தெரிந்து கொள்வதோடு திருப்திப்பட்டுக் கொள்வதல்ல. கருத்தமைவுகள் வெறும் குறிகள் (Signs) மட்டுமே. மாறாக உண்மையான கற்றல் விசயங்களை அவற்றுக்கே உரிய தனித்துவமிக்க உண்மையில் கண்டுணர்வதாக இருக்க வேண்டும்.

ஆதாரக் குறிப்புகள்:

1. 1992 களில் நிறப்பிரிகை மாற்றுக் கல்வி தொடர்பாக பல கட்டுரைகளை வெளியிட்டது. அதில் வெளிவந்த அ. மார்க்ஸின் கட்டுரையிலிருந்து பெருமளவான கருத்துக்கள், பந்திகள் இக்கட்டுரையில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. மாற்றுக் கல்வி தொடர்பான மதச்சார்பற்ற சிந்தனையை எவ்வாறு இஸ்லாமிய மயப்படுத்தலாம் என்பதற்கான முயற்சியே இதுவாகும்.

2. எம். ஏ. நுஃமான், ஆரம்ப, இடைநிலை வகுப்புகளில் தமிழ் மொழி கற்பித்தல் ஒரு மொழியியல் அணுகுமுறை, கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம், முதற் பதிப்பு 2002.

3. அ. ஜோன் லூயி, கற்கத்தவறிய பாடங்கள், சுபமங்களா மலர் 7, இதழ் 5, 1994

4. கல்வி, இந்திய மாணவர் சங்கம், சவுத் விஷன், முதற்பதிப்பு 2000.

5. சுந்தர ராமசாமி, தமிழகத்தில் கல்வி – வே. வசந்தி தேவியுடன் உரையாடல், காலச்சுவடு பதிப்பகம், 2002

6. ச. மாடசாமி, எனக்குரிய இடம் எங்கே, அருவி முதற்பதிப்பு டிசெம்பார் 2003, மதுரை.

13 / 14

source: http://idrees.lk/?p=504